

ПЕРЕЦЬ

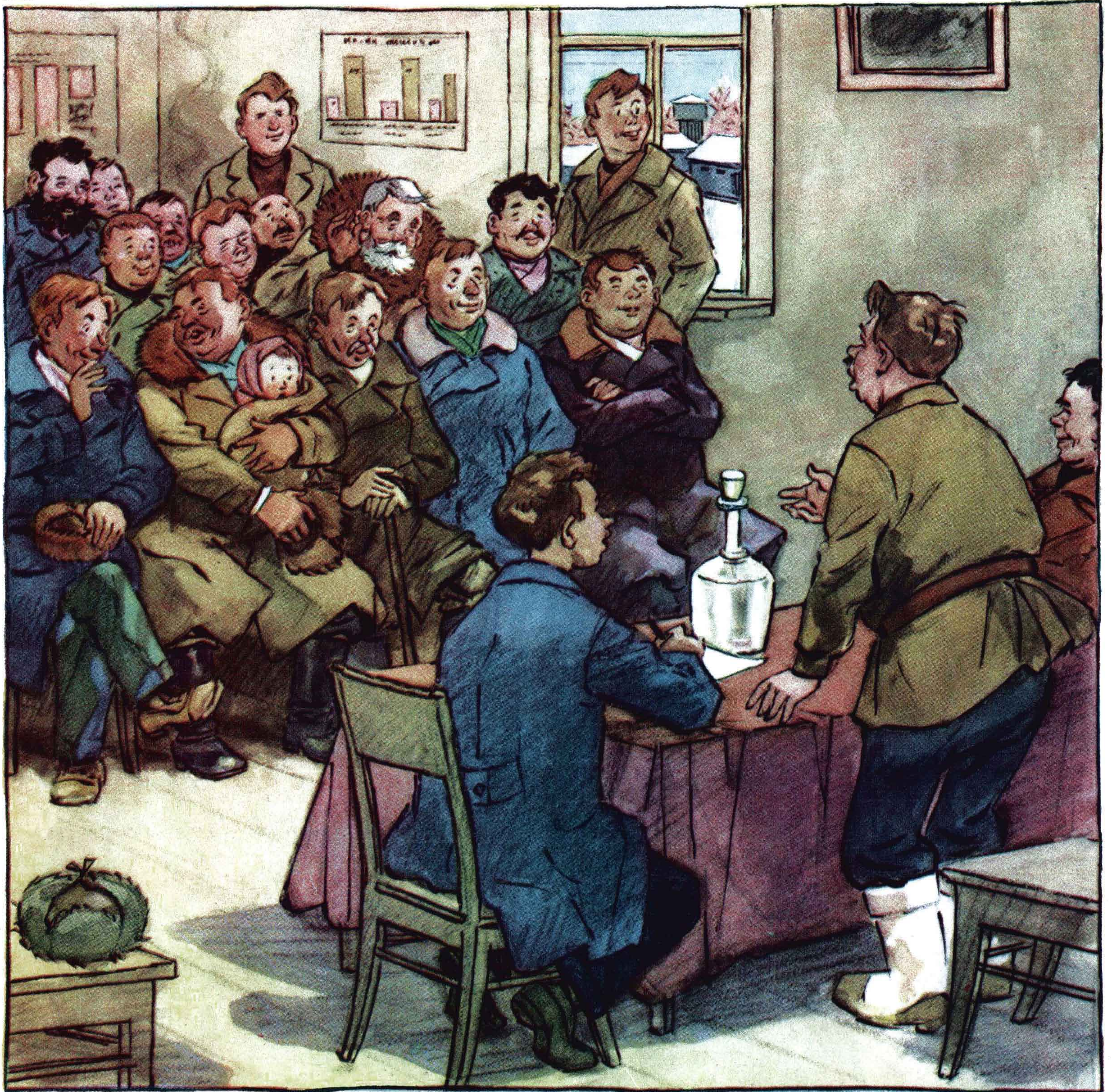
МЕДПУНКТ

КЛУБ

ПРИГОДА З ДІДОМ МОРОЗОМ

- Що це з ним?
- Ноги відморозив, бідолаха, у нашому клубі.

— Товариші, дозволять розпочати жіночі збори.
 — А де ж жінки?
 — На роботі...

„ЄДИНОНАЧАЛЬНИК“

— Хай буде цей приклад
 усім нам повчальним, —
 Промову почав керівник, —
 Бо я в установі —
 єдиноначальник,
 А він, як і ви, робітник.
 Коли звітував я, — він виступив проти,
 Такого вже я не терплю.
 Його я, звичайно, звільнив із роботи,
 Хоч критику я і люблю.

Щоправда, він був робітник непоганий,
 Сам брався за справи складні,
 Мав кілька подяк, ні одної догани...
 От тільки — перечив мені.
 Та інший такого зітер би на порох,
 А я його навіть хвалю,

Бо я об'єктивний, мені він не ворог,
 І критику, що ж, я люблю.

Коли ти людина як слід, з головою,
 То менше плещи язиком
 І знай, — критикуй тих, хто рівний з тобою,
 А старших оцінь обком.
 У мене такі не розійдуться дуже,
 Я сала за шкуру заллю.
 Пора розуміть діалектику, друже!
 А критику, що ж, я люблю.

Я вами керую на вірній основі,
 Вагаться у справах не звик.
 Знімали й мене не в одній установі,
 Але — я у вас керівник.

І прошу на це як потрібно зважати.
 Мовчи і роби, що велью.
 Єдиноначальство умій поважати,
 Умій язика за зубами держати...
 А критику, що ж, я люблю.

Промовців моя не виносить натура.
 І слід вам назавжди запам'ятать, —
 За мене становище, номенклатура,
 І справа моя — керувать.
 Сам справлюсь. А треба — то главк
 допоможе.

Хто виступить хоче? Не чую. Агов!..
 — Я хочу!
 — Я хочу!
 — Я хочу!

...Вельможа,
 «Єдиноначальник»

зі сцени
 зійшов.

Петро ДОРОШКО

СПІВУЧИЙ АСПІРАНТ

Разом з начальником дільниці Тихоновим у вибій спустився мужчина в окулярах, в новенькій спецівці.

— Ну, ви тут поговоріть, а я за вами прийду, — сказав начальник дільниці і пішов.

— Аспірант Маркін, — назвала себе людина в окулярах. — Готую кандидатську дисертацію про гірничорудну промисловість. Тепер збираю потрібні матеріали безпосередньо на виробництві. Скажіть, будь ласка, — звернувся він до Петра, — як у вас з виконанням норми?

— У мене особисто? — зникнув Петро.

— Так.

— Дев'яносто процентів, — відповів шахтар.

— А як ваше прізвище?

— Гай, — відповів Петро. Маркін записав прізвище у великий блокнот.

— А тепер скажіть, — говорив далі він, — ви співаєте під час роботи?

— Тобто як це?

— Ну, коли ви захоплені роботою, — співаєте якої-небудь пісні?

— Ні, — відповів Петро.

— Так-так, — зрадів Маркін і знову записав: «Дев'яносто процентів, не співає». — А ви? — звернувся він до Івана.

— Буває, співаю, — відповів здивований Іван.

— А який у вас процент?

— Двісті процентів. Але чому ви про це питаєте?

— Бачите, — почав пояснювати Маркін, — мої численні дослідження із застосуванням індуктивного методу з залученням статистики показують, що гірники, які співають під час роботи, значно перевищують норми, бо пісня допомагає суб'єктові зосередитись на об'єкті праці; це з одного боку, а з другого — співи забезпечують рівний пневмопроцес, неодмінний при виконанні трудомістких гірничих робіт. Цьому найважливішому питанню я маю намір присвятити свою кандидатську дисертацію....

— Ось як! — сказав Петро. — Так у вас є досвід у цій справі?

— Ще б пак! Звичайно, є.

— Так от — нам зараз треба прибрати породу. Беріть лопату і покажіть, як пісня допомагає цій справі.

Маркін не дуже зрадів цій пропозиції і відмовився взяти лопату. Тоді Федір, сердито витріщивши очі — від цього його добре обличчя набрало виразу людюїда з ілюстрацій до дитячих книжок, — порадив йому:

— Беріть, беріть. Гай у нас людина нервова, він може розсердитись...

Маркін взяв лопату і почав невміло працювати.

— Співайте, чого ж ви? — співчутливо порадив йому Іван.

Але й пісня допомогла Маркіну, як бабі кадило...

У вибій повернувся начальник дільниці. Він аж рота роззявив, коли побачив, як науковий працівник гребе лопатою породу, наспівуючи: «Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуться...»

Помітивши начальника дільниці, Маркін кинув лопату.

— Це товариш науковий працівник показував, як краще організувати роботу, — пояснив Федір.

— От спасибі, — почав дякувати Тихонов — відомий усій шахті підлабузник. — Ваші вказівки допоможуть нам досягти дальшого піднесення...

В. КИСЕЛЬОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Щоб потрапити до рук режисера, кіносценарій повинен пройти надто багато інстанцій.

ПЕРОшкоди

Мал. К. АГНІТА

СНІГОЗБИРАЛЬНИЙ КОМБАЙН
(системи Недбайлівської МТС)

Іван Петрович, директор сільської десятирічки, на час зимових канікул приїхав до Києва провідати своїх колишніх випускників, що вчаться у столичних вузах.

За кілька днів перебування в столиці старий учитель відвідав гуртожитки медичного, технологічного легкої промисловості, гідромеліоративного інститутів. Йому сподобалися і бадьорі студенти, і світлі привітні гуртожитки, де вони живуть.

Поїхав Іван Петрович і в Голосієво на побачення з своїми колишніми учнями, нині студентами Київської сільськогосподарської академії.

Учитель і не помітив, як опинився на території академії.

— Ох, і хороше, — сказав він. — Хоч далеко від міста, хоч і за лісом, зате ж на вільному просторі. О, тут, видно, добре живеться!

Цілий день провів Іван Петрович у сільськогосподарській академії, розпитував, дивувався, побував навіть на засіданні профкому. До готелю він повернувся пізно ввечері з прикрими враженнями.

Важко було йому зрозуміти, чому, наприклад, у гуртожитку медінституту дзеркальні шафи мало не в кожній кімнаті, а в сільськогосподарській академії фанерних тумбочок бракує? Пригадав він, як у гуртожитку в одній кімнаті хлопці довго обмацували розхитані стільці, і, не наважившись жодного подати йому, запросили сісти на ліжко. А в іншій кімнаті на сім мешканців стояло чотири стільці. Тут же з обдертої шафи вивалювались дверцята. Пальто можна було вішати тільки вдвох: один держав дверцята, другий вішав. І вставали перед його очима холодні, занехаяні кімнати гуртожитків академії, неохайна їдальня з несмачними стравами.

— Ніж отак їсти, то краще вже варить собі самі, — порадив учитель. Але студенти тільки руками замахали. Вони розповіли йому, що варіння їжі — цілий подвиг, бо в гуртожитку № 1

на шістсот студентів тільки чотири чотириконфоркових плити.

— Хто проворний, мусить о п'ятій годині ранку вставати, щоб зайняти чергу до плити. Щоранку виходимо на старт... — невесело жартували студенти.

— Та й газ у нас привізний — у балонах; коли привезуть, а коли й ні.

Завітав Іван Петрович і до буфету з убогим вибором страв, і в тісні халабуді, що пишно іменуються тут магазинами, і в «шевську майстерню», де два шевці неспроможні обслужити 4 тисячі студентів і мешканців селища.

Довідався Іван Петрович, що і прати студентам доводиться в умивальниках холодною водою, що тазик в гуртожитку — рідкість, за студентські гроші куплена. Що ані душа, ані бані в Голосієві і в згадці нема! Учитель порівнював хороші гуртожитки багатьох вузів столиці із занедбаним, непривітним житлом студентів сільськогосподарської академії, з неорганізованим побутом. І не міг збагнути, чому студенти академії живуть як пасинки в Міністерства вищої освіти УРСР? Невже тому, що академія розташована в лісі?

* * *

Чому ж і справді так незавидно живеться майбутнім спеціалістам сільського господарства? Створено академію, хоч і недавно, але ж не на голому місці, а на базі двох інститутів — сільськогосподарського й лісогосподарського. Мали ж обидва інститути щороку асигнування і на ремонт, і на умеблювання, і на будівництво. Повинно ж було щось лишитися у спадщину молодій академії?

Повинно б, але... Ознайомившись з тією горопашною спадщиною, змушене було Міністерство вищої освіти передати справу прокуророві на колишніх господарників сільськогосподарського інституту, які розвіяли прахом на десятки тисяч карбованців різного майна. Але ні меблів, ні устаткування в академії від цього не прибавилось. І хоч

керують тепер академією нові люди, побутові умови студентів не покращали.

Досі 86 кімнат студентського гуртожитку заселено сторонніми особами, які не мають нічого спільного з академією. Багато вже авторитетних постанов винесено, щоб повернути академії ці вкрай потрібні кімнати, але досі нічого не зроблено.

Пробував уже й прокурор Кагановичського району, правда, дуже делікатно, умовити керуючого трестом № 2 «Київміськбуд» т. Кушнар'ова, щоб звільнив незаконно зайняті трестом приміщення академії, — та марно. Прокурор умовляв надто м'яко. Міністерство не наполягає, «Київміськбуд» не квапиться — і всім спокійніше живеться (крім студентів, звичайно!).

Якщо вже про побут студентів академії не дбає Міністерство вищої освіти, то що говорити про інші організації!

Був час, коли директор Кагановичського райпромкомбінату т. Бірюков збирався збудувати для студентів типовий комбінат побутового обслуговування. Для комбінату вже й місце відвели. Так т. Бірюков на цьому голому місці і досі тупцює.

Директорові тресту їдальень № 2 т. Логвиненкові не доводиться дорікати за нездійснені обіцянки. Трест нічого не обіцяв новій академії. Все тут збереглося, як колись при двох інститутах. Трест при одній академії має дві їдальні з двома бухгалтеріями, двома експедиторами. Годують в обох їдальнях погано, зате обидва директори їдальень майстерно вміють умовляти студентів не писати до книги скарг своїх претензій на недоданий борщ і пригорілу кашу.

* * *

Невже й справді густим та непроглядним став Голосіївський ліс для Міністерства вищої освіти УРСР? Невже за тим лісом з міністерства не видно насущних потреб студентів молодшої академії сільського господарства?

О. РЯБУХА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Гляди мені, щоб був повний порядок!.. Коли закінчиться бійка, підметеш вулицю.

«... ми говоримо панам, які чекають, чи не змінить Радянський Союз свою політичну програму: чекайте, поки рак свисне!» (З промови М. С. Хрущова в Індії).

Володимир КАЛИНА

СТАРІ БАЙКИ НА НОВИЙ ЛАД

ЯК ОСЕЛ ЗАЗНАВСЯ

В університет для експериментів привели осла. Наступного дня осел повернувся до своєї стайні і почав хвалитися: «Якби ви тільки знали, скільки знаменитих вчених вчора працювало зо мною, і коли б не я, погано б їм прийшлося: розум у тварин так і залишився б недослідженим...»

І гордо поглянувши навколо, осел загігикав: «Яка велика честь внести і свій вклад у науку!..»

ЯК КІШКА НА ХАЗЯЇНІВ ОБРАЗИЛАСЯ

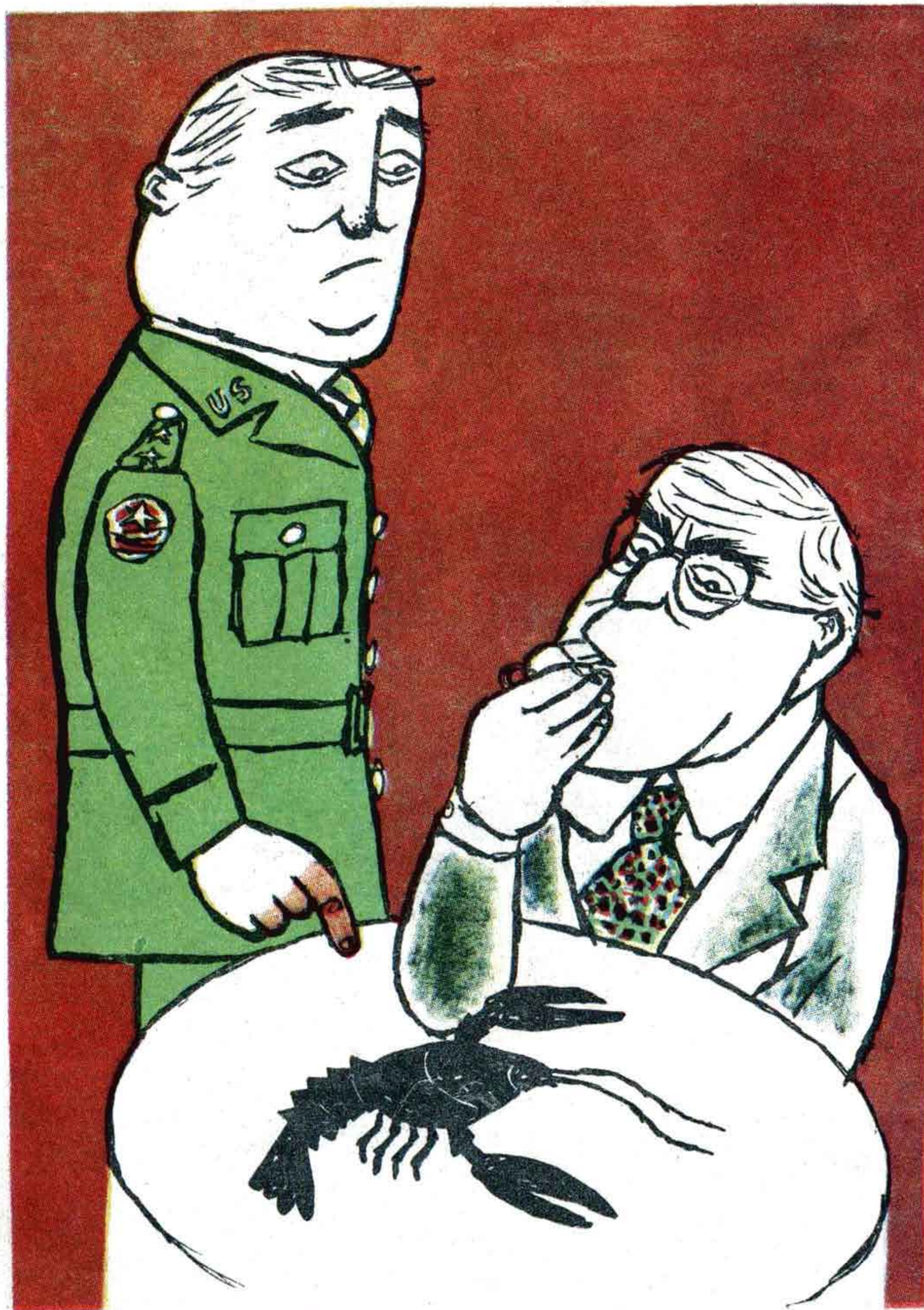
В одному великому будинку жила кішка. Вона вже погано бачила і цілими днями вилежувалась на призьбі, а миші, не боячись її, нишпорили по всьому будинку. Прогнати кішку людям було шкода, але ж, з другого боку, вони не могли миритися з тим, що миші пожирали всі продукти. Господарі вирішили купити мишоловки і розставити їх на горіщі та в льоху. На другий день стара кішка, бродивши по горіщі, наткнулася на одну з мишоловок. Кішка недовіриливо обійшла навколо і побачила за дротяною сіткою мишу. Йї аж в очах потемніло...

«Ох, яка невдячність за мою довголітню службу! — почала нарікати кішка. — Уже й мишей стали від мене ховати, щоб я не могла їх їсти...»

ЯК ЗАЄЦЬ ЗА ЛИСИЦЕЮ ГНАВСЯ

З лісової гушавини на поляну мисливці одночасно вигнали зайця і лисицю. Мисливці не влучили в них, і заєць та лисиця мчали так, що навіть не помічали одне одного. Обоє врятували їхні прудкі ноги. На другому кінці лісу, в густому малиннику, заєць зупинився, нагострив вуха і, задумавшись, гордо сказав: «Шкода, що ніхто не бачив, як я за лисицею гнався...»

Переклад з чеської.

— Що це пан робить?
— Учю рака свистати.

(«Шпильки» — Варшава).

Дерезничка

0,5...

Ноль цілих і п'ять десятих...

Чого?

Ви гадаєте: цукру, меду, мила, тонно-кілометра чи ділового поросяти?

Не вгадали!

Ноль цілих і п'ять десятих заступника директора по господарській частині Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії Академії наук УРСР.

Отак, значить, постановила Президія АН: скоротити заступника директора по господарській частині.

А як усе-таки інститут багатогалузевий, майна має багато, треба ж комусь і майном відати, і кредитами розпоряджатись, і майно постачати, і за майно відповідати, бо інститут має дорогу звуко- і кіноапаратуру, виряджає експедиції, провадить сесії, конференції, — без господарника аж ніяк не перебути-ся, — знайшли мудре рішення: дати півлюдини.

Дано інституту замість цілого бухгалтера — півбухгалтера.

Так поволеньки-поволеньки можна дійти й до 0,5 цілого інституту етнографії.

А й справді: навіщо ціла пісня, коли можна проспівати півпісні, хоч би й так, наприклад:

Скину кужіль на майора
Ой, ще трішки, трішки, трішки,
Надоку-у-чили!

Народ, очевидно, передбачав таке ставлення Президії АН до етнографії й фольклору і вже почав творити скорочені приказки, на кшталт: «Ори, мели, їж!»

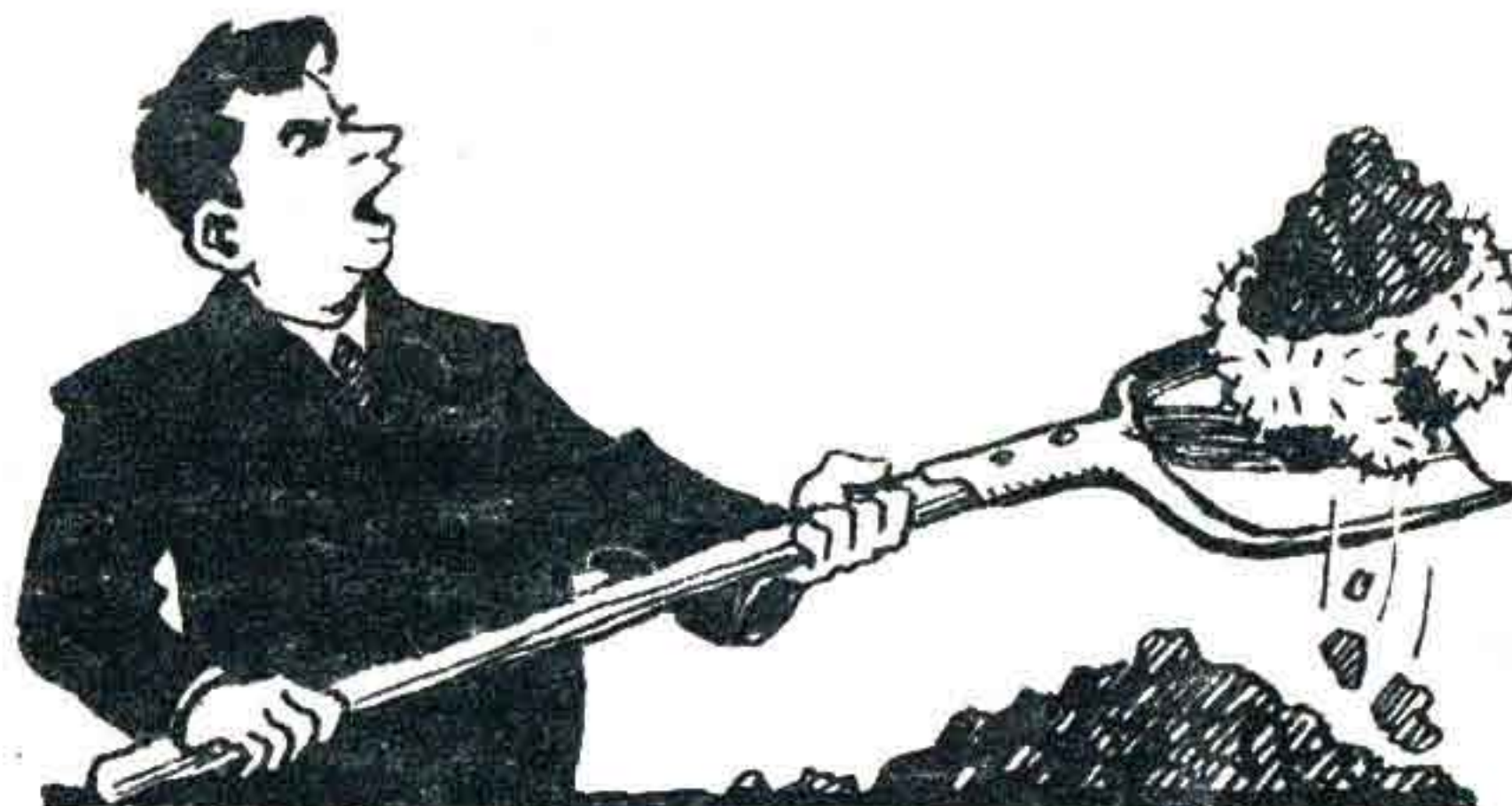
Економія — економією, та не так же, як той казав:

«Наше діло півняче: проспівав, а там хоч не розвидняйся!»

ГРАЧ-ПОМАГАЧ

У Криворізькому басейні є трест «Дзержинськруд». У тому тресті є рудоуправління ім. Ілліча. В рудоуправлінні є шахта ім. ДПУ. Так-от, саме на цій шахті працює начальником Олексій Федорович Скичко. Дуже енергійно працює! Вже після нього гірникам робити майже нічого, — хіба що тільки грати в «перекидного».

За цим дивним заняттям їх і можна щодня бачити на прохідці гірничих виробок, в осях 28—29.

Гра в «перекидного», як правило, починається зразу ж після вибухових робіт. Вишикувавшись у довгий ряд, робітники лопатами перекидають породу один одному, аж поки не перекинуть її до рудозвального гезенка. Отак, «граючись», вони не без заздрощів поглядають на цілком справні скреперні лебідки, які стоять без діла та іржавіють.

— Чому ми перекидаємо породу лопатами,

а не лебідками? — допитуються гірники у начальника шахти.

— Чому? Чому? — сміється т. Скичко. — У вас тільки техніка в голові. А ви бачили могили за містом? Так знайте: на ті могили колись запорізькі козаки землю за три кілометри шапками носили. А вам важко лопатою перекидати породу за 20 метрів. Ех, ви... Про план треба думати, а не про лебідки...

Вичитавши таку мораль робітникам, начальник шахти йде до себе в кабінет додумувати думу про план. Уже довго він отак думає, а план чомусь не виконується. І ніяк не можна зрозуміти, чому саме не виконується.

Чи не тому, часом, що начальникові шахти так до серця прийшла гра в «перекидного»?

ОЙ, У ГРУШКАХ ОЗЕРЕЧКО...

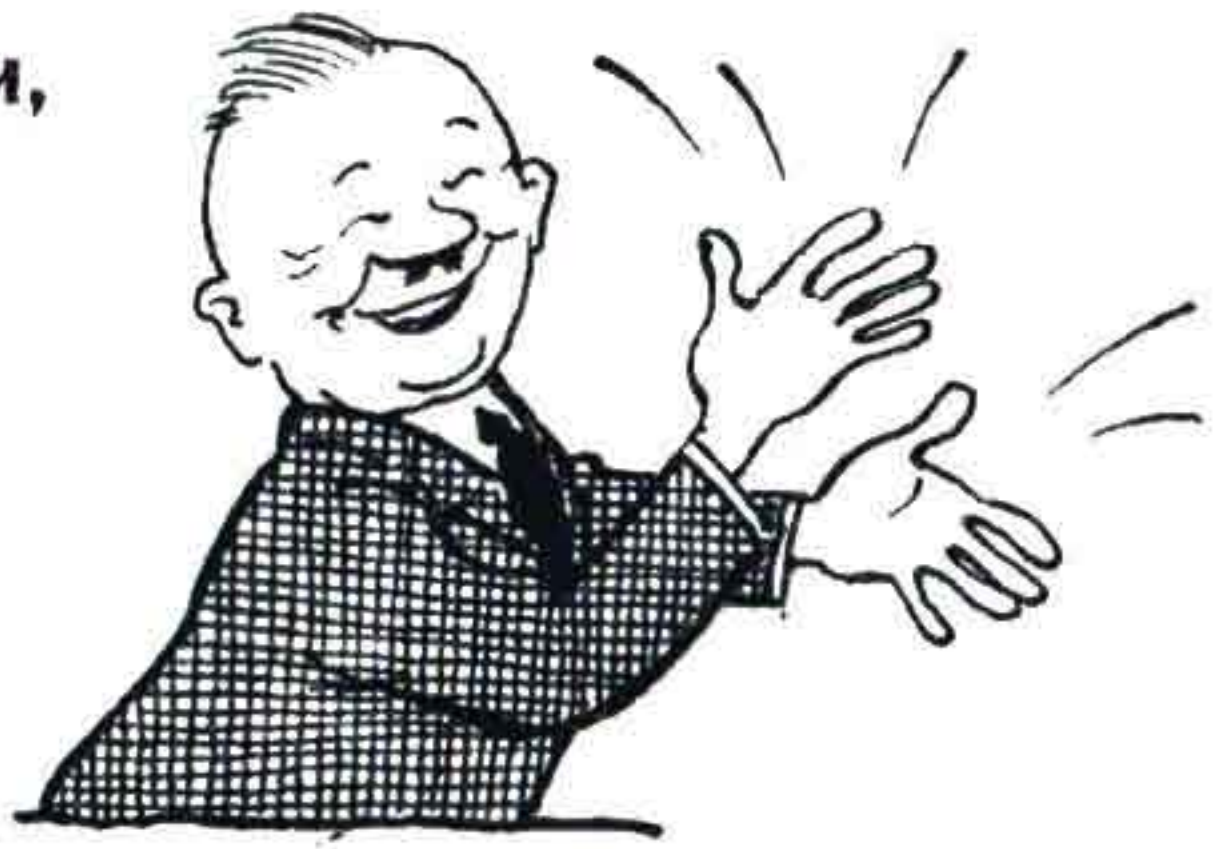
Є чудесна пісня «Ой, у полі озерецько». Про хороші озерецька і пісні хороші складаються. А ось про озерецька, які розташовані на околиці Києва, біля хутора Грушки, ніхто ніде й словом не обмовиться, хоч існують вони уже близько трьох років. Незвичайні то озерецька! Як ідеш повз них, то хоч носа затикай — такий від них сморід розноситься.

Проходили біля озер і головний лікар районної санітарної станції Жовтневого району т. Погрібняк, і головний лікар міської санітарної станції т. Коматовський, і працівники райради та міськради. Та вони не тільки носили затикалки, а й очі заплющували, щоб не бачити цього джерела смороду, щоб не дивитися в очі людям, які проживають на березі цих озер в гуртожитку № 2. І ні скарг, ні нарікань вони не чули.

Це, як видно, люди з дуже тонким нюхом, та з поганим слухом...

Талановитий ДРУГ

Він мов найнявся всіх хвалити,
Незмінно щедрий на слова:
«Який же ви талановитий!
Яка ж ви світла голова!»
У клуб потрапить на виставу
І вже кричить: «Вершина гри!
Зіграли п'єсочку на славу!
Це не гуртківці, а майстри!»

Идуть заняття в гуртку художнім,
І там щєбече:
«Ви — талант!
Від насолоди вмерти можна...
Ви просто Репін! Ви — Рембрандт!»

А покрутившись біля хору,
Завзято хвалить голоси:
«Та ви йдете нестримно вгору!
У вас — шаляпінські басы!»

Хто що не зробить —
все годиться,
Усі — таланти,
всі — орли.
Виходить, нічому учиться,
Бо вже зеніту досягли...

Немає в нашого героя
Ні з ким ніяких протиріч:

Хоч як набридне похвалою —
Не плюнеш в очі, звісна річ!

При кожній зустрічі він гнеться
В поклонах майже до колін...

Але не любить і, здається,
Ще не любив нікого він!

Б. КОТЛЯРОВ.

Переклад з російської.

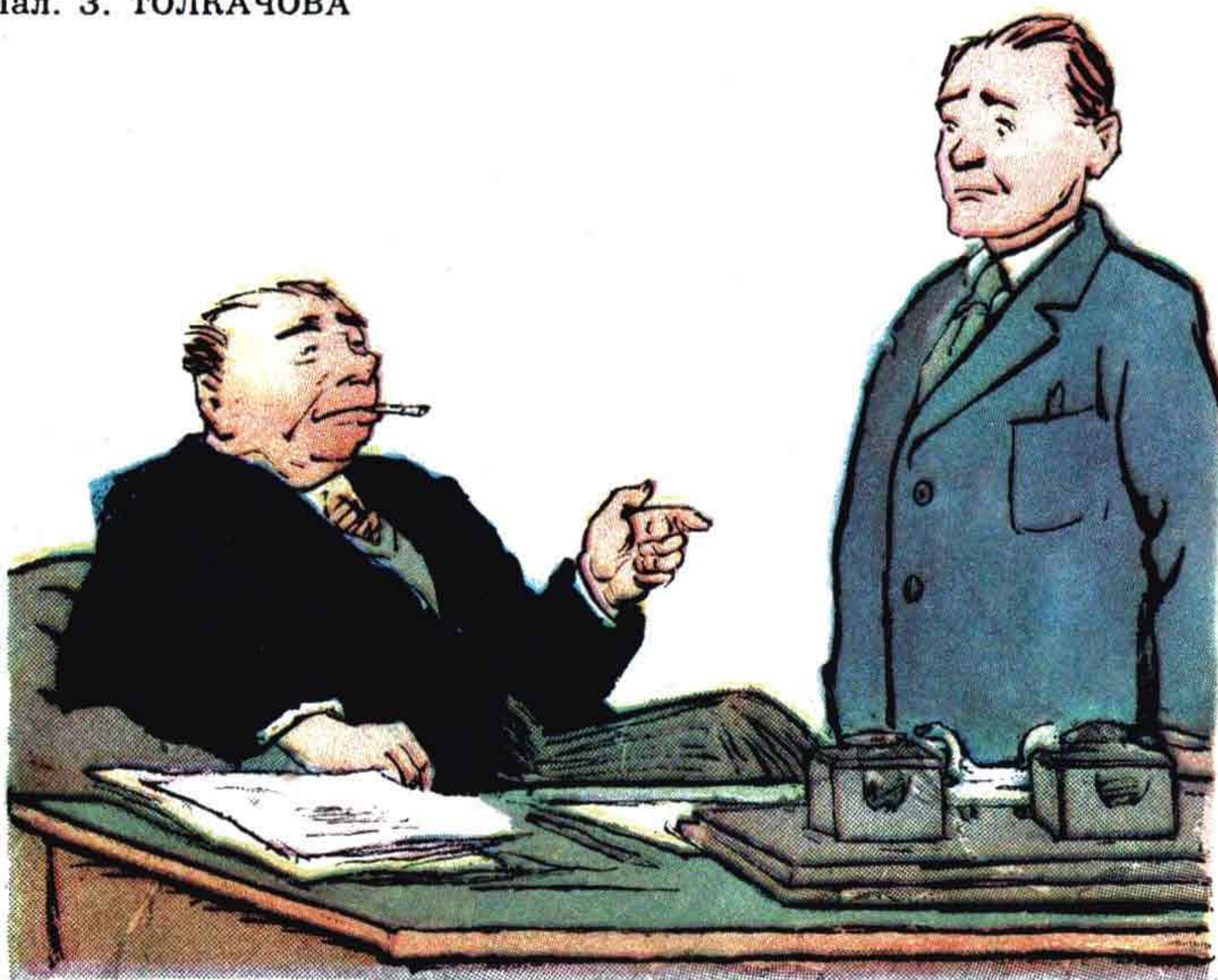
Вінегрет з перцем

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Нарешті, наш кербуд зарубав собі на носі, що треба посипати тротуари.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Ви говорили вчора на зборах, нібито я знімаю з роботи всіх, хто критикує мене. Я доведу вам, що це не так: ви подасте мені заяву, що йдете з роботи за власним бажанням.

Деякі запчастини до автомашин
діставати дуже важко.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Автомобіль з «двірником».

Мал. Л. БОЙКА

— Ось візьміть і...

... будьте здорові!

У Багдаді БАЗАрюють.

Януш ОСЕНКА

ВТРАЧЕНА ГОРДІСТЬ

Переклав з польської
Г. ВОЛЯНСЬКИЙ.

Кінотеатр у Загвоздицях був невеликий. Може б він і задовольняв глядачів, якби не одна дрібниця. В одному кінці залу осіла підлога. Вона не завалилася, а просто осіла. Екран висів там, де підлога лишилася на своєму високому рівні. А ряди крісел опускались все нижче, так що тільки з двох перших можна було бачити фільм, а з інших — лише плечі глядачів.

Для більшості жителів Загвоздиць відвідування кіно не було розвагою.

Квитки на місця, з яких не видно було екрана, продавались у касі.

Квитки на місця у перших двох рядах можна було придбати тільки у завідуючого кінотеатром Каміла Купки.

Але Каміл Купка продав квитки не кожному.

Коли начальник пошти збирався піти в кіно, він запрошував Купку до себе в гості. На столі з'являлися яйця з гірчицею і тернівка, а пані начальниця навіть вправляла собі у вуха сережки. Діти садовились Купці на коліна і декламували віршики. Після вечері начальник грав з завідуючим кіно в підкидного і залишався у дурнях. Нарешті, пан Купка виймав з кишені квитки і вручав їх начальникові.

— Купка — то наша гордість, то мудра, чудова людина, — говорив наступного дня начальник пошти.

Може, й справді Купка був мудрою людиною, але на тромбоні він грав дуже погано. З інструментом під пахвою Купка приходив увечері до свого сусіда, голови кооперативу. Вся сім'я голови радісно зустрічала Купку і просила щось заграти.

Щоб там не теревенили про талановитість Купки, але ніхто не міг заперечити, що грав він досить гучно. Голова споживчого товариства на всі лади вихваляв невтомного музику, після чого, між іншим, говорив:

— Чи не могли б ви мені, дорогий друже, влаштувати квитки на неділю?

Купка охоче вручав квитки на місця, з яких було видно екран.

Голова Загвоздицької народної ради також діставав квитки не в касі. У своїх полум'яних промовах він говорив про Купку, як про видатного діяча культури, як про гордість міста. Зустрівши Купку на вулиці, голова брав його під руку і просив:

— Порадьте мене в одній справі, колего Купка... — або ж: — Підніміть комір, шановний друже, а то вітер сьогодні холодний...

Перукар голив Купку безплатно.

Місцевий фотограф вивісив портрет Купки у вітрині.

На урочистих засіданнях Купка сидів у президії.

Купка був шановною і поважною людиною, гордістю міста.

Якось у Загвоздиці приїхала одна відповідальна особа. Оглядаючи місто, особа помітила старий будинок, де містився кінотеатр.

— Чи не краще перевести його в нове приміщення, ось те, збудоване для складу металевих брухту, — зауважила особа.

Справді, і як це нікому не спало на думку! Просторе приміщення, призначене для зберігання іржавого заліза, було набагато краще, ніж тісний кінозал з осілою підлогою.

Незабаром у новому приміщенні кінотеатру демонструвався фільм. Екран було видно з усіх місць.

Після сеансу завідуючий кіно пішов до начальника пошти і постукав у двері.

— Хто там?

— То я, Купка, може, зіграємо в підкидного...

— Нема нікого дома, — прогудів за дверима голос начальника пошти.

Купка знизав плечима і подався до свого сусіда, голови кооперативу. Крізь розчинене вікно він побачив усю сім'ю біля столу.

— Доброго вечора! Хочу заграти вам на тромбоні, — сказав Купка, заглядаючи в кімнату.

За столом всі замовкли.

— Іншим разом, — відповів голова кооперативу і причинив вікно.

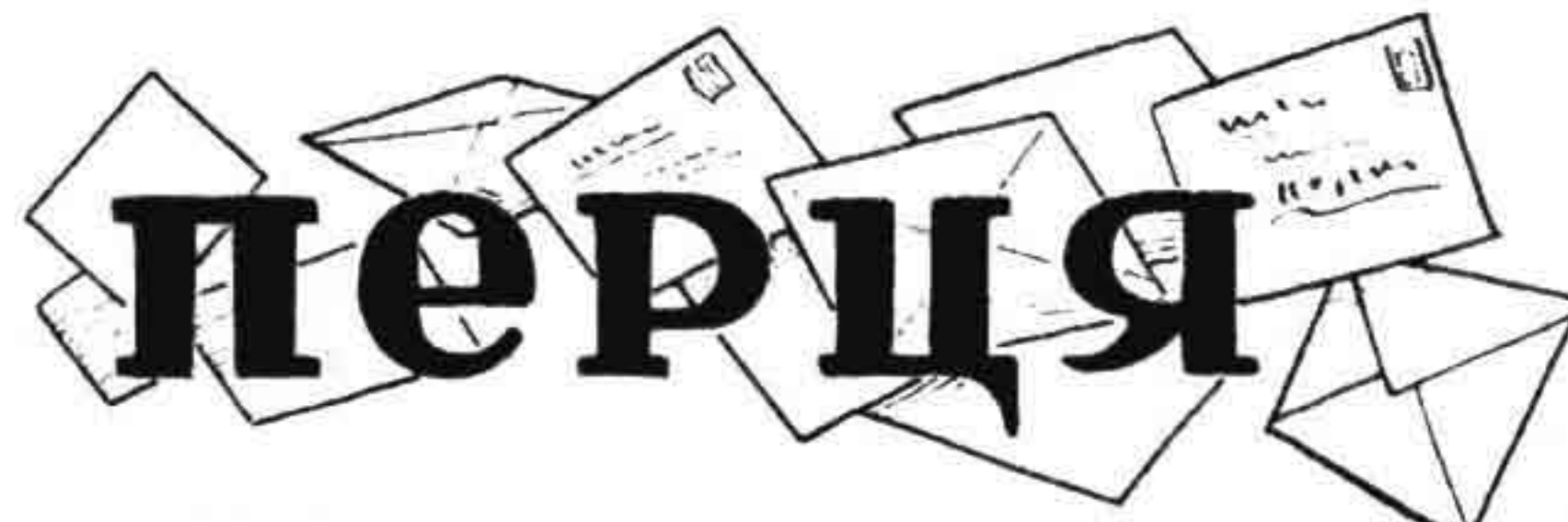
Купка постояв, подумав і рушив у пивну. За одним із столиків він побачив голову народної ради і ще кількох своїх знайомих. Сів біля них і замовив кухню пива.

Запанувала тиша. Одні відвернулись од Купки, інші дивилися на нього так, ніби вперше бачили. Нарешті, хтось обізвався:

— Мабуть, хоче, щоб почастували на дурничку...

Купка встав і повільно пішов до дверей.

— Добре, що відчепився, — пробурчав хтось навздогін завідуючому кіно, — така нудота, ніякої самоповаги...

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Навесні 1954 року Буський міськомунгосп (Львівська область) почав будувати в районі артезіани з водорозбірними колонками. Будували — поспішали, а поспішаючи, забули водопровідні труби від іржі та мастила очистити. Отож і стоять тепер у Буську нові артезіани з колонками, а люди, йдучи по воду, минають їх. Минають, бо тече з кранів не вода, а жирна, іржава рідина.

Завідуючий міськомунгоспом т. Манівський махнув рукою на колонки, не хоче чистити труби.

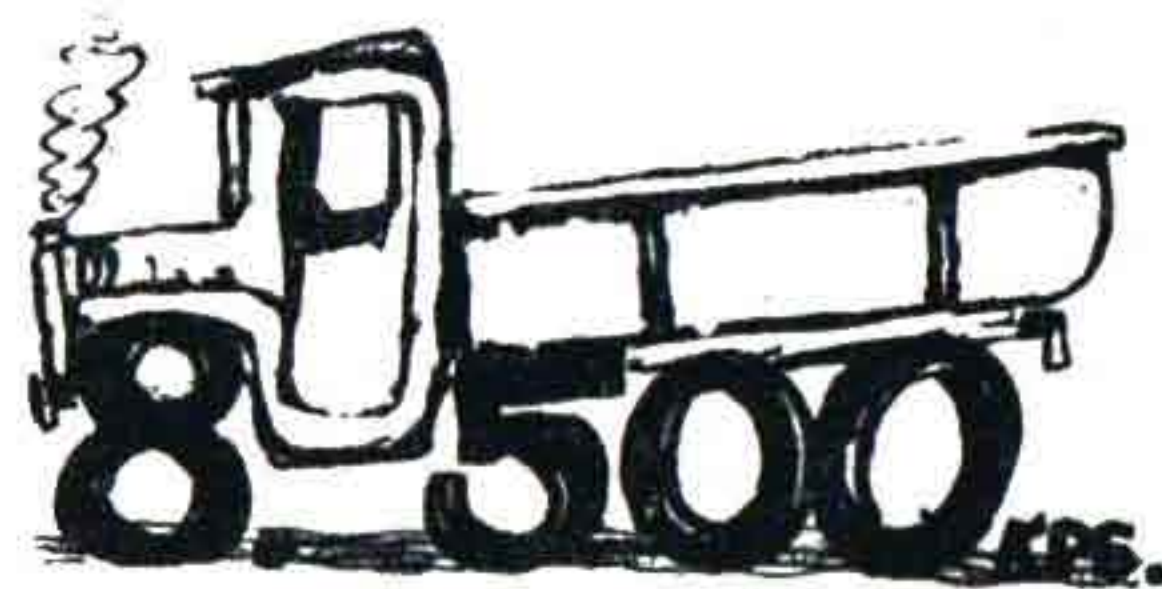
Чи не збирається він, Перче, дати людям пораду, перекутивши відому співомовку С. Руданського:

— «Пийте юшку, люди!
Як вип'єте жирну всю,
То там чиста буде?».

В. ПОЛОВЕЦЬКИЙ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Володимирівська райспоживспілка (Миколаївської області) відправила у Сімферополь авторемонтному заводу № 1 вантажну машину ГАЗ-51 на капітальний ремонт.

Заплативши за ремонт вісім з половиною тисяч карбованців, ми одержали назад таке чудо техніки, що в дворі райспоживспілки немає тепер відбою від туристів. Всіх дивує нова конструкція:

1. На бортову машину завод поставив раму самоскида;

2. Коробка швидкостей переставлена з особистої райської машини Адама.

3. Передня вісь лопнула тільки в одному місці;

4. Радіатор кип'ятить воду через кожні 3 кілометри і може бути використаний як «тан» у гуртожитку;

5. Подовжні і поперечні тяги можуть бути ефективно використані як металолом.

Тепер ми чекаємо приїзду бригади туристів з сімферопольського авторемзаводу № 1, яка складається виключно з авторів нової конструкції — безсоромних бракоробів. Ім, кажуть, теж дуже хочеться ще раз поглянути на діло рук своїх.

ЗАХАРОВ,
голова Володимирівської
райспоживспілки.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Індивідуальним забудівникам, спеціалістам сільського господарства, що працюють в нашій МТС, потрібна цегла. Про це я й заявив заступникові голови Хмельницького облвиконкому т. Коловоротному. Тов. Коловоротний

наклав на заяві резолюцію: «Облплану. Прошу видати наряд». Заступник голови облплану т. Галас, якому я показав цю резолюцію, навідріз заявив: «Цегли нема... Я знову пішов до заступника голови облвиконкому. Той подзвонив на Волоцький цегельний завод, поговорив з директором і вияснив, що цегла є. Потім викликав до себе помічника заступника голови облплану т. Ветухова і наказав йому: «Видайте наряд на цеглу». «Не можемо видати,— уперся той.— Цегли нема, а якщо і є, то сира».

Подався я знову в облплан, зустрівся там з самим головою т. Прядком. «Подзвоніть на завод, виясніть»...— розпорядився голова. І все почалося спочатку. Цілий день я проходив по кабінетах, та так нічого й не добився.

Бачиш, Перче, як важко мати справу з облпланом, в якому кожен вважає себе «облпаном»!

ЕЗЕРНИЦЬКИЙ,
директор Волоцької МТС.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Дарма, що груш нема, аби зеленіло! — каже жартівлива народна приказка.

Щось подібне виходить і в нас на шахті. Де не повернуться наші керівники, там отакі груші й починають зеленіти...

Є на шахті склад лісу. Ще в травні поставлено там баштовий кран. Двадцять тисяч карбованців коштувала ця обнова, але користі з неї, як з цапа молока. Ліс доводиться вивантажувати руками, бо кран встановлено так хитромудро, що він нічого підняти не може.

Два роки тому на складі було побудовано приміщення для просочування шпал. Тепер воно стоїть забуте й напівзруйноване... І тут гроші полетіли з вітром.

Чи не час уже, Перче, зробити так, щоб ці груші стали для наших марнотратів гіркими кислещами?

Р. ВАДИМОВ.

Шахта ім. Леніна,
тресту «Макіїввугілля».

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Думали, думали у нас у Фастові, чим прикрасити будні хворих, що лікуються в міській лікарні, та й додумались. Напроти лікарні відкрили обмінний пункт млина. З світанку і до півночі юрмляться попід лікарнею помельці з зерном. Чують тепер хворі і людський гомін, і коней іржання, і кованих коліс гуркіт. Чистий тобі ярмарок!

І шоферові швидкої допомоги є де показати клас: чудом примудряється він добиратися через ярмаркові хащі до лікарні.

Помельцям нічого, вони не нарікають на близькість лікарні, але хворі і медперсонал докучають міськвиконкомові скаргами.

У виконкомі старанно складають ті скарги в шухляди, і зникають вони серед паперів, як крик вопіючого серед ярмаркового гамору.

Любий Перче, озовися! Бо сама наша медицина в цій справі безсила.

А. ВАСИЛЮК.

Київська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Секретар Галайковецької сільради, Муровано-Куриловецького району (на Вінниччині), Сопотницький І. Д. привласнював державні гроші. Про це розповідалося у фейлетоні «Беручий секретар» («Перець» № 21 за 1955 р.).

Як повідомив голова виконкому Муровано-Куриловецької райради т. Катусенко, вироком народного суду Сопотницького І. Д. засуджено до 10 років позбавлення волі і 3-х років позбавлення в правах.

★ У «Перці» № 22 за 1955 р. було вміщено замітку «Накопав пером», в якій йшлося про те, що начальник шахти № 2—2-біс імені Держинського (Ворошиловградська область) Валушко І. Я. робив фіктивні приписки у зведеннях про видобуток вугілля.

Після виступу Перця Валушка І. Я. з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу, у замітці «Ниточка урвалася...», повідомлялося про факти розтрати в системі Новомилятинської райспоживспілки.

Голова правління Львівської облспоживспілки т. Луник сповістив редакцію, що факти, наведені в замітці дійсно мали місце. Народний суд Новомилятинського району засудив розтратників: Петришина С. М.— до 8 років, Кіндрацького І. Ф.— до 2 років позбавлення волі і Процик — до 3-х місяців примусової праці.

★ Перець одержав листа про те, що працівники прокуратури Хмельницького району довго зволікали розгляд справи про розкрадання матеріальних цінностей та грошей в артілі ім. Осипенко.

Прокурор Кіровоградської області т. Кондратьєв повідомив, що за припущену тяганину колишньому прокуророві Хмельницького району т. Медведеву оголошено сувору догану з попередженням, а слідчу Степанову з роботи знято.

★ Гр. Сердулець Ф. І. поскаржився Перцеві на те, що Вижницький тубсанаторій не підготовлений до роботи в зимових умовах, хворих погано харчують.

Міністерство охорони здоров'я УРСР перевірило листа і повідомило, що наведені у листі факти ствердилися. Головного лікаря санаторію Красильщикова з роботи знято.

★ Читачі Перця написали редакції про те, що касир артілі ім. Ворошилова Слобода (Каховський район на Херсонщині) розтратила колгоспні гроші.

Як повідомив прокурор Каховського району т. Ткачук, народний суд засудив Слободу до двох років ув'язнення.

★ Прокурор Ширяївського району, Одеської області, Хоменко В. І. зловживав своїм службовим становищем. Про це розповідалося в листі до редакції.

Заступник прокурора УРСР т. Стеценко повідомив редакцію, що при перевірці факти ствердилися. Хоменка з роботи знято і з органів прокуратури звільнено.

★ Перець одержав листа про те, що голова колгоспу ім. Комінтерну, Черноострівського району,

Хмельницької області, Мельник П. Д. грубо порушував Статут сільськогосподарської артілі.

Як повідомив секретар Хмельницького обкому КП України т. Максютя, факти, наведені в листі, відповідають дійсності. Мельника П. Д. виключено з членів КПРС і знято з посади голови колгоспу. Матеріали про порушення Статуту с.г. артілі передано слідчим органам.

★ Редакція одержала відомості про розтрати та зловживання в системі Берездівської райспоживспілки (Хмельницька область).

Проведеною перевіркою факти повністю ствердилися. Правління Хмельницької облспоживспілки зняло з роботи і призначило до карної відповідальності голову Берездівської райспоживспілки Дзиська та завторга Поплавського. З роботи знято також голову райспоживспілки Яцюка та старшого бухгалтера раймагу Шаран. Матеріали на завідуючого дарком Ясинського передано слідчим органам.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (325) (на українському мові). Підписано до друку 12.I. 1956 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01758.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 5642. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: **PEREC-UA**

Архієпископ кентерберійський Фішер виступив у Лондоні в ролі генерала «холодної війни». Він закликав виробляти водневі бомби, щоб «заякати комунізм».

СВЯТИЙ ГРОМИЛО І ЙОГО КАДИЛО